

at kalde det, Hjælp til Selvhjælp, nemlig paa Sygeforsikringens og Arbejdsløshedsforsikringens Omraade. Socialdemokratiet har den Opfattelse, at det er naturligt, at alle Samfundets ubemidlede Medlemmer er med til at hjælpe sig selv gennem frivillig Sygeforsikring, fordi ingen er sikker paa at være rask altid. Ingen ved, om Sygdommen kommer i Morgen eller i Overmorgen eller næste Uge eller om en Maaned og skaber Vanskeligheder i et Hjem, hvor Modstandskraften paa Grund af de økonomiske Forhold er ringe i Forvejen. Ligesom Arbejderklassen ved hele den glimrende Maade, hvorpaa den frivillige Sygeforsikring er gennemført, har vist, at den forstaaer, at Principet Hjælp til Selvhjælp er rigtigt og forsvarligt paa Sygeforsikringens Omraade, saaledes har den ogsaa paa Arbejdsløshedsforsikringens Omraade vist at have den samme Forstaaelse. Allerede før Rigsdagen begyndte at lovgive paa Arbejdsløshedsforsikringens Omraade, har Arbejderklassen gennem Oprettelsen af faglige Arbejdsløsheds-kasser søgt at sikre sig imod Arbejdsløshedens Ulykker.

Men vi kan paa den anden Side ikke erkende det samme Princip Anvendelighed, naar Talen er om Invaliditets- og Alderdoms-understøttelse. Det er heldigvis et meget ringe Faatal, en meget lille Procent af Befolkningen, der bliver Invalid. Jeg tror, at de fleste skubber den Tanke fra sig, at de skulde blive Invalid. Jeg tror, at de fleste unge vil sige: Procenten er saa ringe, at der ingen Sandsynlighed er for, at jeg bliver Invalid. Det staar derfor for største Delen af Ungdommen som en urimelig Tanke gennem maaske et ret langt Liv at skulle betale til en tvungen Forsikring, som de ingen Nytte faar af. At en lille Procent har Nytte af den, er noget, der som Regel ikke gerne bliver anerkendt af den store Masse. Og den store Del af Befolkningen ser paa samme Maade paa Alderdomsforsikringen. Jeg ved i hvert Fald af egen Erfaring, at man, naar man taler med unge Kvinder og Mænd om at forsikre sig imod Alderdommens Besværligheder, som Regel faar det Svar: Alderdommen, Alderdommen, det er noget, som ligger saa langt borte. For unge Mennesker i Tyverne staar Alderdommen som noget saa fjernt, at de i hele deres glade Ungdom og Letsindighed ikke ønsker at dvæle ved den, og de føjer til — for en meget stor Procents Vedkommende med Rette —, at de maaske ikke opnaar at blive saa gamle, at de kan faa Hjælp gennem Alderdomsunderstøttelsesloven. Og Statistikken giver dem Ret. De statistiske Ta-

beller viser, at i Halvtredserne, fra 50—55 op til 65 Aar, stiger Dødelighedsprocenten i meget høj Grad, saa at det kun er en meget ringe Procent af den samlede Befolkning, der opnaar den Alder, hvori de kan have Nytte af en Alderdomsforsikring.

Derfor betragter vi ogsaa Regeringens Forslag om at hæve Aldersgrænsen fra 60 til 65 Aar som et Tilbageskridt. Der bliver sagt som Begrundelse for denne Forhøjelse af Alderen, at Menneskene lever længere nu, end de har gjort hidtil, de hygiejniske Forhold, Lægekunsten o. s. v., o. s. v. gør, at Menneskelivet er forlænget. Det er ogsaa rigtigt, de statistiske Tabelværker viser, at Gennemsnitslevetiden er noget længere, end den tidligere har været; men efter hvad jeg kan se, ikke saa meget, at det kan spille nogen som helst Rolle i Forbindelse med det Forslag, vi her har til Behandling. Jeg har slaaet op i Statistisk Aarbog for 1921 og studeret, hvad Statistikerne mener om Middellevetiden, og Statistisk Aarbog fortæller, at medens Mænd i 60-Aars Alderen i Perioden 1860—69 havde en Gennemsnitslevetid tilbage af 13,5 Aar, var denne i Perioden 1911—15 steget til 15,3 Aar; altsaa med 1,8 Aar; for Mænd i 65-Aars Alderen var de tilsvarende Tal 11,0 og 12,2, Stigningen altsaa 1,2. For Kvinder i 60-Aars Alderen var Middellevetiden i de samme Perioder 14,8 og 16,4 Aar, Stigningen altsaa 1,6 Aar, og for Kvinder i 65-Aars Alderen var Tallene 11,8 og 12,9, altsaa en Stigning paa 1,1 Aar. Stigningen er altsaa til Stede, men den er saa ringe, at jeg tror, det kun bliver et meget svagt Grundlag for Forhøjelsen af Aldersgrænsen i Aldersrenteforslaget. Naar man kender de Kaar, Menneskene lever under i store Kredse af vort Folk, baade i By og paa Land, ved vi jo ogsaa, at Perioden fra det 55de Aar og opefter bliver vanskeligere og vanskeligere, efterhaanden som Alderen stiger, ikke mindst for Kvinderne. Kvinderne er meget vanskeligere stillet end Mændene, fordi Kvinderne i Arbejderklassen, blandt Smaakaarsfolk, som Regel har levet deres Liv under strengere Vilkaar end Mændene. Jeg er ganske klar over, at ikke alle Mænd vil godkende denne Opfattelse; men de, der vil se klart og ædrueligt paa Forholdene, vil sikkert give mig Ret i, at som Forholdene er for store Kredse af Smaakaarsfolk, maa Hustruen i sit Ægteskab deltage i Erhvervsarbejdet og føde sine Børn, ofte en meget stor Børneflokk, samt opdrage dem og passe Hus og Hjem sammen med Erhvervsarbejdet. Det er derfor let at forstaa, at Kvinderne, hvis